

990510-2

Když jsem po prvním pokusu se připravit studiem matematiky na specializaci v symbolické logice přešel – stále ještě stejně motivován – z fakulty přírodovědecké na filosofickou, byl jsem nucen svou recepci Rádlova pojetí prohloubit, neboť velká vlna marxismu (ve skutečnosti jen engelsismu) každého tlačila vlastně zpět k pozitivismu. Na semináři prof. Riegra jsem měl referát o Masarykově pojetí pravdy a jeho významu pro filosofii Kozákovu (který na fakultě ještě učil), Hromádkovu (který ještě učil na tehdejší Husově bohoslovecké fakultě) a Rádlovi. Referát byl dost dlouhý, Rieger jej vždy po příslušném oddílu přerušil, aby umožnil diskusi, a ta byla vskutku víc než živá, chvílemi přímo divoká. Všichni bojovní „noví marxisté“ nastupovali jeden po druhém s kritikou, takže Rieger, který to neměl moc v ruce (nejvíc se naopak prosazoval kolega Orlický, který snad byl v té době pomvědem nebo už asistentem, i když byl stejného věku s námi ostatními, a ten někdy vypadal, jako když ten seminář sám řídí), mne občas musel dokonce hájit. Když jsem takto přednesl tři čtvrtiny svého referátu (vždy po dvouhodinovém semináři) a zbývala poslední čtvrtina, kdy mělo dojít k vyvrcholení výkladem o Rádlovi, marxisté se vzbouřili a Rieger musel pokračování zarazit. Tak se stalo, že oddíl o Rádlovi zůstal nenapsán, i když materiálu jsem měl sebráno už dostatek. (Referát jsem psal z týdne na týden, protože jsem se – jako obvykle – hlásil s referátem jako první, hned po začátku semestru; tato pohotovost se mi většinou vyplatila, neboť studenti většinou oddalují termín své seminární práce, a mezitím nároky a kritičnost mohou stoupat. Ostatně jsem tak právě mohl ke zdvižení laťky také přispět.)

(Praha, 990510-2.)